

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Quomodò verificetur, potestatem Regiam esse immediatè à Deo, & ab illius solius potestate pendêre.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

tam in spiritualibus, quam in temporalibus ad ipsum pertinet, cui Christus juxta *Cap. Omnes. dist. 22.* junctâ Gloſſâ *ibi.* terreni simul & celeſtis imperij poteſtatem per duas claves commiſit cum duplici, ſpiritali ſcilicet ac temporaligladio. De quo ulteriores adhuc Gallicanæ etiam Eccleſiæ Doctores conſulere licet noſtri in hanc rem operis *pag. 114. à n. 92.*

Caput IV.

In quo examinatur, quomodo Civilis poteſtas de ſe, & ex naturâ ſuâ ſit independentis à ſpiritali?

ADveritatis centrum hâc in re attingendû optarem, ut præ oculis ſemper haberetur diſtinctio inter Regiam poteſtatem, quâ lumen naturali concreatam, ejuſque intrâ hoc individuum, ſeu iſthanc perſonam ſubſiſtentiam, nec non politici regiminis *attuale* exercitium. Iuxta quam proinde, diſtinctionem ſubſequentis *paragaphi* titulum, ſub hac normâ proponendum dexi.

S. I.

Quomodo verificetur, poteſtatem Regiam eſſe immediatè à Deo, & ab illius ſolius poteſtate pendere.

ARGUMENTUM I.

Ludovicus Ellies *citata ſua ſeptima Diſſertationis cap. 2. §. 1.* argumentatur 1. Cùm homines omnes à naturâ ſint ad ſocietatem deſtinati, quæ ſine poteſtate & auctoritate ſtare nequit, neceſſe fuit, ut Deus, qui rerum omnium eſt Dominus, Societati in hominum bona & corpora poteſtatem commiſerit: nam ſi Deus nulli poteſtatem hanc contuliſſet, homines in pace & tranquillitate degere, foret impoſſibile, quippe ſi nulla eſſet in terris condendarum legum auctoritas, ſi nulla poteſtas, quâ poſſent homines ad illarum obſervationem cogi, ſi impunè liceret omnibus, ſe ſe mutuo interficere, boniſque ſpoliare, quomodo poſſet nomen Societatis obtinere hominum inter ſe coeuntium inordinata multitudo, confuſa turba, ubi nemo audit neminem, uti eleganter id proſequitur S. Chryſoſtomus *hom. de ſtatuis.* Cùm ergo ſolus Deus vitæ, bonorumque noſtrorum ſit Dominus, neceſſe eſt, ut poteſtatis hujus partem contulerit ijs, qui Societates Civiles regunt, ac proinde ſive Reges, ſive Magiſtratus, ſive Principes, ſive populus univerſus poteſtatem illam exerceant, neceſſe eſt, eam à Deo, qui ſolus illam hominibus concedere poteſt, in ipſos *immediatè* derivari.

Reſponſio ac retortio hujus argumenti *refutatoria.*

NUnquid ex primavâ rerum ſublunariû *Genesis 1.* deſcriptâ creatione, manifeſtè conſtat Deum univerſo humano generi in Adamo

contuliſſe Dominium terræ cum piſcibus maris, volatilibus cæli, & cunctis animantibus ſuper terram, unaque cum herbis & lignis, arboriſque univerſis. Hoc igitur Dominium univerſale à Deo *immediatè* collatum toti humano generi, num dicere fas eſt, poſt diſtinctionem rerum, eſſe ſingulis æquè *immediatè* à Deo communicatum? Nemo, qui modicâ etiam Juris peritiâ eſt intinctus, non diſtinguet inter primam erga univerſum ſublunarem mundum Dominij, toti humano generi Divinitus factam collationem, atque Dominiorum in ſingulos homines poſteâ ſubſecutam diſtinctionem, ita ut illam diſtincturæ equidem ſit, eſſe *immediatè* à Deo, non verò Dominij erga ſingularia Bona ſingulis hominibus appropriatam poſſeſſionem. Quo præſuppoſito, ſicuti abſurdiſſima cunctis appareret concluſio illa, quâ inferretur ex eo, quòd Dominium in res ſublunares univerſas, ſit *immediatè* à Deo collatum humano generi, nihil jam ulli humanæ poteſtati eſſe Juris ſupra ejuſmodi, quâ ſingulis hominibus appropriatas poſſeſſiones, ad eas ex juſtitia & æquitatis ratione ab uno in alterum transferendas. Sic pro *primo*, proſectò noſceretur abſurditas eſſe in illâ concluſione, per quam ex eo, quòd poteſtas Regia per inſtitum Naturæ lumen ſit univerſitati humani generis Divinitus conceſſa, fieret illatio, nullam jam inter homines reperiri poſſe auctoritatem ſupra Regiæ poteſtatis, non primavam equidem originem, ſeu *intrinſecam*, ac eſſentialem ipſius conditionem, ſed *ſubjectivam* ejuſdem ad hoc individuum ſuppoſitum, applicationem, & appropriationem, quantumvis ſupernaturalis quoque ſtatûs, ſeu Eccleſiæ ratio religioſa exigeret Regiæ ejuſmodi poteſtatis perpetuam collocatâ tranſmutationem.

Ad cujus proinde majorem elucidationem pro *ſecundo* placet hunc in modum ratiocinari. Jurisdictionem equidem politicam & Civilem Divinitus eſſe *immediatè* conceſſam Communitati, atque ex hujus voluntariâ translatione derivatam eſſe in Principem aliquem, ſeu Imperatorem, ſeu Regem, eruitur *ex lege 1. ff. De conſtitutionibus Principum. & lege 5. §. ex pag. 78. n. 37.* *Noviſſimè. ff. De orig. Juris.* Ex quo namque homo per naturam ſuam noſcitur eſſe animal ſociale ac politicum, lumine naturæ æquè notum eſſe debuit, oportere, inter homines ſubſiſtere politicum quodpiam regimen, non juſtitia duntaxat inter privatos, ſed Boni quoque publici moderativum, conciviumque in unum corpus politicum coadunatorum ordinativum ad Commune Civitatis, ſeu Reipublicæ Bonum. In cujuſmodi adeò regimine politico, oportuit, ſtatui ſupremam quampiam poteſtatem, cujus decretis univerſi acquieſcere deberent, ut ſic publica pax & tranquillitas conſervari valeret. At ſicuti *jure nature* haudquaquam fuit determinata ſphæra cujuſque ſeu nationis, ſeu Religionis ac Provinciæ, ſeu Civitatis, alteriſque Communitatis, ſed illa eſt conſtituta per liberâ hominum conventionem in diverſa climata ac terras ſponte ſuâ ſe ſe dividendum; ſic neque *Jure Nature* fuit determinatum, an in uno, vel pluribus, vel etiam

in totâ, per consensum hominum in unam seu Nationum, seu Provinciarum, aliudve politicum Regimen liberè se condunatum communitate, subsisteret illa, per jus naturæ ab ipso met Deo *immediatè* constituta suprema gubernativa potestas. Et hinc *jure naturæ* haud subsistit definitum, quod vel in hac, vel illa Natione sit Monarchicum potius, quam Aristocraticum, vel etiam Democraticum regimen. Multò minùs *jure naturæ* potest esse definitum jus hæreditarium politici regiminis intrâ certam aliquam stirpem propagandi, sicque magis remotum est à *jure naturæ*, ac si hoc determinasset individuas, politico Regimini præficiendas personas: sed hæc univèrsâ pendent ex constitutione hominum.

4. Hinc pro tertio licet, hunc in modum argumentando, ulteriùs progredi. Quandoquidem Regia, seu politica potestas, secundum se *formaliter* sit *Juris Divini*, ejus tamen collatio varijs ab hominum placito dependentibus affecta conditionibus, subjecta sit humanis ordinationibus & constitutionibus: quandoquidem etiam Jus Regiæ, seu supremæ politicæ potestatis, non in *actu signato*, & quasi in abstracto, in se *formaliter* constitens, ut sic luminis naturalis necessario *Jure* constitutum, sed *concretè* & *subjectivè* spectatum, quâ pro isto seu Climate, seu Natione, seu Provinciâ contractatum, & quâ huic præcisè stirpi *jure hæreditario* comunicatum, vel quâ *Jure Electivo* sub hæc, vel illâ normâ, modoque regiminis uni, vel pluribus destinandum, sicque adeo, quâ huic individuo supposito applicatum, seu applicabile, sit dependens ex hominum ordinationibus. Idcirco emergit hinc quæstio; *An Regiæ potestatis collatio facienda homini Christianitatis caractere insignito, sicque Ecclesiastica potestati subjecta, & ab hominum, vi characteris in Baptismate accepti, Ecclesiæ sanctæ æquè subordinatorum dispositione dependens, dicenda sit expers moralitatis in Regnum Cælorum ordinabilis?*

5. Cujus quæstio pro quarto, accipe sequentem resolutionem. Nullus profectò vel Rex, vel populus Christianus, Regiæ gubernationis seu *activè*, seu *passivè* confors, ullam in se *moralitatem* patietur, ut expers esse debeat illius ad Regnum Cælorum ordinabilitatis, vel certè, si ejusmodi ordinabilitatem à seinet, suisque, publici etiam regiminis actibus, exclusam velit, certa & indubitata in ipso stabit *sux moralitatis* à Regno Cælorum deordinatio, quæ & ipsa subijcitur Ecclesiæ clavibus. Jactò igitur hoc indubitato fundamento, quod Regiæ potestatis collatio, tū quâ in certum individuum suppositum derivata, tum quâ ex hominum ordinationibus *Originariè* profluens, sit *Moralitatis* in Regnum cælorum ordinabilis capax & particeps, oportet, hociusmodi talem collationem utrovis illo modo, *Activè* scilicet, ac *Effectivè*, sive etiam *Passivè* ac *subjectivè* spectatam, contineri sub illo *Quocunque super terram Morali*, super quo Christus Ecclesiæ in suo Capite, Summo Pontifice, vel universali Concilio representatæ, concessit *indefinitam ligandi & solvendi potestatem*.

Ludovicus Ellies *disso* §. 1. argumentatur 21. Generale, Divo Augustino *lib. 3. confess. cap. 8.* teste, ipso naturali lumine norum est *Societatis humanæ pactum*, ut subditi obediant Regibus suis. Paulo *Rom. 13. v. 1.* præcipiente, ut omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, non est enim potestas nisi à Deo &c. Dei enim minister est, non sine causâ gladium portans. Cui concinit B. Petrus *epist. 1. cap. 2. v. 13.* *Subjetti*, inquit, *estote omni creaturæ propter Deum, sive Regi quasi præcellentis, sive Ducibus tanquam ab eo missis.* Consonat etiam Sapientiæ liber *cap. 6. v. 4. & 5.* *Data est*, inquit, *à Domino potestas vobis Regibus, & virtus ab Altissimo.*

Nosctur præterea in Testamento Veteri Saul esse constitutus Rex à solo Deo. *Ex 1. Reg. cap. 10.* Et hinc David non præsumpsit in Saullem, tyrannum licet, mittere manum suam, quia *Christus Domini erat*, *Ex cit. lib. 1. Regum cap. 24. & cap. 26.* Quemadmodum igitur Reges, Patribus quoque ab Ellies hinc adductis concorditer consentientibus, à Deo, vel etiam à solo Deo sunt constituti, sic non nisi à Deo deponi possunt.

Responsio ac retorsio hujus argumenti.

Antequam *directè* respondeam, placuit pro *primo* sequentem facere conquisitionem. Nunquid virtus ignis cum eisdem substantiâ, est à solo Deo primitus creata? An ergo hinc concludere licet, non posse nisi à solo Deo extingui, & non potius ab ipso met quoque Deo esse creatam virtutem aquæ, potentem extinguere ignem cum omni virtute suâ? Hæc equidem reciproca destructiva virtus, in igne & aquâ subsistit ex contrarijs qualitibus, neque verò inter potestatem Pontificiam & Regiam magis potest esse contrarietas, quàm inter lumen naturale & supernaturale, quod posterius est prioris perfectivum, nullatenus verò destructivum, quamvis istud non egreditur sphaeram suam, sicque adeo quæcumque lumini naturali commensurata æquitatis & honestatis ratio, apta quidem est à lumine supernaturali evehî ad supernaturalitatis, in Regnum Cælorum ordinabilis *moralitatem*; attamen nullâ potest etiam Pontificiâ in terris potestate cohiberi Regia potestas, quin valeat quæcumque ipsius sive lex, sive alterius generis circa regimen Politicum ordinatio, quamdiu intrâ suos luminis naturalis, eique congenitæ æquitatis & justitiæ limites se continet. At ubi extra hanc sphaeram, aliqua in Regibus contingit exorbitantia, dum *moralementem* saltem cum lumine naturali oppositionem præ se fert, mox incipit esse contraria lumini quoque supernaturali, atque cum hoc commensurata *moralitatis*. Quod si ergo adversus talem exorbitantiam, dum præsertim in publicam etiam Ecclesiæ perniciem emergit, Pontificia, supernaturali lumini coartata auctoritas insurgit, nullatenus est contraria Regiæ potestati, secundum sphaeræ Divinitus constitutæ *mirin/itos limites*

rale solvendum, vel ligandum protensæ, Divinitus constitutæ authoritati.

§. II.

An Reges à nemine, præterquam Deo, temporali pœnâ plecti, nec ad eò deponi possint?

ARGUMENTUM I.

11. Ludovicus Ellies hîc argumentatur 1. Nul-la major, inquit, pœna Regibus potest inferri, quàm si Regnis suis spoliatur. Quare si Reges peccantes possent ab Ecclesiâ directè, vel indirectè deponi, necesse foret, pro falsis habere illa Patrum testimonia, quæ peccata Regum & Imperatorum solius Dei iudicio, examini, & correctioni quoad materialem, sive temporalem pœnam, reservata esse docent, iudicioque humano subjacere negant, quemadmodum hoc sensu plerique Patrum magno numero *ibidem* ab Elliesio allegati, interpretantur hæc Davidis verba *Psal. 50. Tibi soli peccavi.*

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

12. Priusquam directè respondeam, pro primo revoco in memoriam Elliesij, quod *præs. disert. 7. cap. 3. §. 3. de Chiderici Galliarum Regis depositione post medium* prætendebat, Childericum non à Pontifice Romano, sed tantum ex ejus consilio à Francis universis depositum fuisse, & ab ipsodem Pipinum, secundum antiquæ Galliarum morem, esse proclamatum Regem, & collocatum in Solio. Quæ proinde Elliesij præsentio quomodo coherere potest cum ejusdem *præs. §. 1. traditâ, & præs. §. 2. repetitâ* assertionem, sicuti solus Deus Reges constituit, ita solum Deum posse Regnum adimere ipsis, utpotè solius Dei iudicio quoad temporalia, & consequenter quoad materiales ac temporales pœnas, subiectis.
13. Reges equidem si agant contra leges Civiles, à semet seu latis, seu comprobatis, quibus quoad vim duntaxat *Directivam*, non verò *Coactivam* sunt obstricti, imò attentâ Juris etiam naturalis præcisâ transgressione, nullum adhuc ex hoc præcisivo titulo extat fundamentum, cujus respectu subjaceant potestati Ecclesiasticæ. Quinimò in Lege eam Veteri, Juris Divini positivè habitâ ratione, ejus in Rege transgressio haud subijcebatur Aaronici seu Mosaiici Sacerdotij iudicio, ut proinde ex illo triplici tum *legis ab ipso Rege latae, tum Juris naturalis sub præcisâ naturæ principij considerati, tum positivè Legis Antiquæ Juris fundamento, Rex David meritò fuerit uni Deo per hæc verba confessus: Tibi soli peccavi; idque pro Foro tam conscientie, in quo sola contritio perfecta erat reconciliationis cum Deo remedium, quàm publici exterioris iudicij, in quo nullus erat iudex Rege superior, qui nedum pœnis temporalibus, sed ne spiritualibus quidem posset adversus ipsum iudicialiter procedere.*

Verum quis Catholicorum in Novo Fœdere negare jam ausit, pro conscientie foro Reges subjacere Sacramentali penitentia Tribunali quoad universa peccata sua, quæ non tantum suis proprijs legibus, vel etiam præcisivo Iuri naturali adversantia, sed quæ affecta Moralitibus cum aternæ salutis sine pugnantis? Quis præterea negare ausit, talia peccata subijci externi etiam Fori Clavibus Ecclesiasticis, super quocunque seu ligando, seu solvendo per Christum protensæ? Quis iterum negare ausit, istud Clavibus Ecclesiasticis in foro etiam Externo subiectum Quocunque, completi non culpæ duntaxat reatus, quæ Regni calorum ordinem turbantes, adeoque Iudiciariæ Ecclesiasticæ authoritati subordinatos, sed pœnas insuper hisce reatibus tum expiandis, tum efficaciter evitandis proportionatas? Quis proinde rursus negare ausit, si Regia intra nequissimam peccati Radicem consistens, & pervertisâ usurpatio, adversus Ecclesiam Dei insurgens, gravissimis adversus Deum injurijs, se ipsam commaculet, inter illa Quocunque in Regnum Dei ordinabilia Moralia, aptissimum ad tam enormes Divinorum luctum contaminationes tollendas, remedium fore ex Regia authoritatis tam perperam usurpatæ solutione, Regisque adeo tantarum enormitatum Radicis depositione?

Quo proinde præsupposito, pro secundo ex præinnotatis fundamentis pergo hunc in modum ratiocinari. Nempe Elliesius ipse fatetur, Statibus Regni Fancici fuisse jus deponendi Regem Childericum, alterumque, Pipinum scilicet, sufficiens, non aliâ ex ratione, nisi propter publici Regiminis, quæ Regni ejusdem Bonum Commune spectantis necessitatem. Quod si ergo Rex quispiam per sui regiminis Ecclesiam sanctam enormiter turbans, ac extreme infestantis nequitijs, multimodos contrahat reatus Morales, cum Regni calorum ordine extreme pugnantes, imò hunc evertentes, Ecclesiasticæque proinde authoritatis Clavibus indubitanter obnoxios, num minus erit potestatis in Ecclesiâ ad, eos non coercendos duntaxat, sed etiam ad solvendam tantorum malorum radicem, nempe Regiæ Majestatis subsistentiam, intra personam tantis reatibus, absque ulla correctionis spe, contumaciter obvolutam, è medio fidelium tollendam, eò vel maxime, quod ex ipsissimo ejusmodi moralitatis cum Regni calorum debito ordine, excessivè pugnantis titulo, Regiæ præminentie in isthoc Christiano homine subsistentia meritò sit tunc computanda inter illa, quæ Christus indefinitè Clavium Ecclesiasticarum solvendi & ligandi authoritati voluit esse subiecta?

ARGUMENTUM II.

Ludovicus Ellies *cit. §. 2.* argumentatur 2. Meritò reprobandum sibi videri, quod nonnulli statuunt discrimen inter Veteris & Novi Testamenti Sacerdotum, quasi illud nihil authoritatis Temporalis habuerit in Reges, bene